

Dilla om Dylan

Under sommarlovet får läsandet nya dimensioner. Och åtminstone i mitt fall handlar det om att jag läser precis vad, hur och när jag vill. Vem av oss har inte läst gamla dagstidningar medan vi värmer bastun eller tänder grillen? De påminner oss om att alla nyheter inte är nyheter utan bekräftelser på att världen alltjämt existerar.

Men för några dagar sedan läste jag med viss uppmärksamhet också purfäriska morgontidningar. Många glädjande nyheter, inte minst på sport- och vädersidorna, och hel massa obligatoriskt trams om Finlands EU-ordförandeskap. Det som fick mig mest på alerten var ändå Niklas Lönnqvists prisande recension av Bob Dylans senaste konsert i Roskilde.

Dylans sätt att tolka sina egna klassiker imponerande och väckte genklang. Det är inte en självklarhet att upphovsmannen till ett stort verk eller en bärande idé är dess mest nydanande uttolkare. Ofta är det tvärtom. Konstnären stelnar framför sitt staffli medan samhällskontexten och publiken förändras. Därför måste klassiker ständigt ”översättas” av nya generationer som intuitivt hittar det unika och samtidigt fyller det med aktuella betydelser.

Bob Dylan utgör inte i detta fall något undantag. De flesta av hans kändaste sånger har uttolkats så många gånger att flera av dem är klart mer klingande och fulländade än originalet. Men äkta vara är ju alltid äkta vara. Och när det gäller Dylan så kommer ingen någonsin att överträffa hans första inspelning av *Don't Think Twice, It's All Right* från 1963. Flytande, sorgset, härligt fränt.

Men varför dillar jag om Dylan? Jo, därför att jag strax efter midsommar råkade stå ensam på Mariehamns flygfält och efter tio sekunders beslutsångest köpte hans memoarer i svensk översättning och plöjde igenom dem under min hemfärd till Finlands hjärta –Tavastland. Pocketbokens titelblad gör gällande att det handlar om första delen av en trilogi. Den som lever får se, eller rättare sagt läsa.

Det är inte fråga om några välstrukturerade minnen med klar kronologi och genomtänkta ställningstaganden. Men just därför är de så läsvärda. Dylan kastar oss genast in i det som var hans värld i slutet av 1950-talet då han anlände till New York för att utan begränsningar insupa intryck, knyta nätverk och hitta sin egen röst och melodi.

Han lyssnade på all slags musik och utdömde ingenting men kom snabbt fram till att han ville höra ”saker och ting på ett enkelt och rakt sätt på Kungens engelska”. Därför valde han folkmusiken och blev med tiden 1900-talets mest lyssnade poet, vilket inte är lite med tanken på att världen drunknar av globalt spridda ord, ljud och bilder.

Dylan bjuder på många fina detaljer. Vem skulle ha trott att just han i sin barndom ville bli officer och snappade upp ett och annat ur Clausewitz *Om Kriget*? Och allra mest revolterar Dylan emot uppfattningen att han gick i spetsen för 60-talets studentradikalism. Men de verkliga pärlorna är ändå hans fotografiskt exakta och poetiska impressioner av märkliga vändpunkter i skapandet. Ibland lönar det sig att vara uppriktig till och med mot sig själv.

Henrik Meinander, Hufvudstadsbladet (HBL) 6.7.2006